

Lecsorog

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXII. évfolyam, 29. szám, 2018. július 20.

Amikor a kormányfő arról beszélt, hogy az angolok ellen továbbjutó horvátok „a mi kutyánk kölykei”, nem a futballról beszélt. Saját magáról mondott el alighanem mindent. Tömör és pontos megfogalmazás életről, gondolkodásról, a keserűnek tartott gyerekkorról. Benne van minden, mint Juhász Gyula félrecsúszott nyakkendőjében. Erről, azt hiszem, ő nem tud.

Általában sem értem, mit nem tud megemésztetni néhány kormánypárti koponya azon a nem túl bonyolult összefüggésen, hogy nemzetközi sportversenyek végén döntőt játszanak, és ezen a döntőn az addig eljutott két csapat mérkőzik az első helyért. Az idei világbajnokságon Franciaország és Horvátország jutott döntőbe, de még le sem játszották, elszabadult a kormányfői agy. Mint említettem, már a horvátok Anglia elleni meccsét is úgy kommentálta, hogy Horvátország a mi kutyánk kölyke. Ez alapján véve semmit sem jelent, legföljebb azt, hogy a világbajnokságok kilencvenéves történetének egyik legnagyobb meccsét a helyszínen megtekintő Orbán Viktornak mindösszesen ez jutott eszébe. Hogy ki ki mellett áll, kihez tartozik, kinek kell drukkolni. Azok közül a meccsek közül, amiket láthattam televízión, ehhez a horvát-angolhoz legföljebb az 1970-es mexikói Olaszország–NSZK meccs volt hasonlítható, vagy az 1990-es Anglia–Kamerun. Sorolhatnám ide a számunkra keserves 1954-es NSZK–Magyarország döntőt, de inkább azt furcsállom, hogy egy futballhoz állítólag nagyon értő embernek miért az jut eszébe egy ekkora meccsről, hogy a győztesek a mi kutyánk kölykei.